

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2703/2021
17.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић, Споменке Зарић и Бранка Станића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Немања Ковачевић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, филијала Београд, са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Љиљана Цонић, адвокат из ..., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 20569/18 од 09.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 17.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 20569/18 од 09.07.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 20569/18 од 09.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 16060/17 од 20.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор стварне ненадлежности суда и усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености, за период од октобра 2014. године до априла 2015. године, исплати укупан износ од 578,17 динара, са законском затезном каматом од 21.05.2015. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да тужена на име мање исплаћене накнаде за случај незапослености, за период од октобра 2014. године до априла 2015. године исплати тужиоцу износ од 2.836,42 динара на име разлике између досуђеног до траженог износа од 3.414,59 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 30.800,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 20569/18 од 09.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П 16060/17 од 20.09.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. ЗПП.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву за исплату разлике између припадајуће и исплаћене новчане накнаде за случај незапослености. Имајући у виду да одлука у предметима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари зависи од утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС, на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 30.10.2017. године. Побийена вредност предмета спора је 578,17 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе представља износ који не прелази динарску противвредност 3.000 евра. Првостепена пресуда донета је 20.09.2018. године, а другостепена пресуда је донета 09.07.2020. године.

Имајући у виду да се у конкретном случају, ради о спору мале вредности у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, применом члана 479. став 6. ЗПП, одлучено је да је ревизија тужене недозвољена.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић